

soudu, že při podání upomínací žaloby jest přepis určený pro žalovaného ponechatí při vydání platebního rozkazu u soudu a teprve v případě odporu a současně s nařízením ústního jednání doručiti žalovanému. Poslední věta § 19, druhý odstavec, má ten smysl, že žaloba právě podle předpisů o podání žaloby v předepsaném počtu písemných vyhotovení má býti podána pokud se týče u soudu sepsána, takže jedno vyhotovení musí zůstat i pro soudní spisy, kdežto při pouhé upomínací žádosti může její sepsání býti nahrazeno zápisem do upomínacího rejstříku. Proti názoru prvního soudu mluví též ustanovení § 18, druhý odstavec, že se zahájením upomínacího řízení nemění nic na soudní příslušnosti pro napotomní žalobu. Upomínací řízení na základě pouhé upomínací žádosti končí samozřejmě právoplatností platebního příkazu, pokud se týče podáním odporu a nesouvisí formelněprávně s napotom jaksi samostatně podanou žalobou, naproti čemuž při upomínací žalobě jsou oba způsoby uplatňování pohledávky těsně spojeny, navzájem se doplňují a jest jich použití podle zvláštního předpisu § 19 zák. o upomínacím řízení. Řízení jest zahájeno podáním žaloby a příslušnost založená tímto okamžikem trvá až do vyřízení upomínací žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 29 j. n. jest pro posouzení příslušnosti soudu pro právní věc rozhodná doba, kdy věc byla po právu u soudu zahájena; příslušnost trvá až do ukončení věci, i když se za řízení změnily okolnosti, které byly při zahájení řízení rozhodné pro její určení. Slovy zahájení věci a zahájení řízení nerozumí se zahájení sporu podle § 232 c. ř. s., které nastane doručením žaloby, ani skutečné vyřízení žaloby, nýbrž její podání. To plyne z ustanovení § 41 j. n., podle něhož jest soud povinen zkoumati příslušnost než vydá rozhodnutí neb opatření, tedy dříve, než je doručí odpůrci, a z ustanovení § 54 první odstavec j. n., podle něhož pro výpočet hodnoty předmětu sporu, která jest rozhodná pro příslušnost, rozhoduje čas podání žaloby, a jest věcně odůvodněno úvahou, že žalobce může skutečnosti pro příslušnost rozhodné zjistiti jen pro dobu podání žaloby, nikoliv předem pro dobu pozdější. Vyžaduje se ovšem, by se žaloba formálně hodila k soudnímu řízení a by věcně a místně patřila k příslušnosti dovolávaného soudu. To platí také pro žaloby, s nimiž byla podle § 19 up. říz. spojena žádost za vydání platebního rozkazu, poněvadž zákon nečiní v té příčině výjimku. Rozhoduje tedy i při takové žalobě jen, zda soud byl pro ni příslušný v době, kdy byla podána, a nezáleží na tom, že se skutečnosti pro příslušnost rozhodné, v souzeném případě bydliště žalovaného, změnily do doby, kdy o žalobě podle § 19 třetí odstavec up. říz. byl ustanoven rok k ústnímu jednání.

Čís. 10142.

Důvěra v pozemkovou knihu chrání nabyvatele knihovního práva jen potud, pokud nevěděl aniž při náležitě pozornosti a dbalosti věděti musil,

že se knihovní stav nesrovnává se skutečným právním stavem. Pokud nelze nabyvatelům nemovitosti vytýkati, že z neopatrnosti nebo z nedbalosti nenabyli vědomosti o pravém rozsahu služebnosti bytu, lišícím se od zápisu v pozemkové knize.

(Rozh. ze dne 13. září 1930, Rv I 1176/30).

Za základě poslední vůle Marie K-ové vtělena byla na zůstavitelčině domě roku 1917 pro žalovanou tehdy svobodnou služebnost bytu. Roku 1919 se žalovaná provdala a její muž se nastěhoval k ní do bytu. Od dědiců Marie K-ové koupil dům Václav S. a od tohoto žalobci. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se žalobci na žalované, aby bylo uznáno právem, že žalovaná není oprávněna, by v bytě vyhrazeném její osobní potřebě měla jiné osoby, svého manžela, a by byla uznána povinnou odstraniti svého manžela Josefa B-a z bytu. Procesní soud prvního stádu uznal podle žaloby. Důvody: Poslední vůlí má soud za dokázáno, že zůstavitelka Marie K-ová odkázala žalované »doživotní bezplatné užívání bytu ve svém domě, sestávajícího ze dvou pokojů a z kuchyně v prvním poschodí a označeného číslo 18 A s příslušenstvím a sklepem a půdou«. Toto právo bylo pak takto zavtěleno do pozemkové knihy. Podle § 521 obč. zák. smí ten, kdo má právo služebnosti bytu, používati obydlitelných částí bytu, jichž sám potřebuje, právo to jest tedy právem užívacím. Platí tedy pro ně »ač-li strany neumluvily nic jiného (504 ob. obč. zák.)« vykládací ustanovení § 504 a 506 obč. zák., zejména, že oprávněný smí upotřebiti služebné věci jen pro sebe a že se rozsah této služebnosti určuje podle času, kdy byla zřízena, takže při změně napotomního stavu oprávněného nesmí užívání býti rozšířeno. Bylo právě řečeno, že ustanovení to jest vykládací (podpůrné), takže jiná vůle smluvníků neb zřizovatele může zejména i omezení užívání na samotného oprávněného zrušiti a přiznati právu tomu rozsah širší. Ale je k tomu potřeba této subjektivní stránky při zřizování služebnosti. Není-li tohoto vnitřního momentu nelze služebnost bytu rozšiřovati tak, by se o užívání bytu s oprávněným dělily osoby další, zejména, jak je tomu v souzeném případě napotomní manžel. Takovéto rozšiřování služebnosti přičilo by se nejenom předpisu §§ 504 a 506 obč. zák., nýbrž i povšechné normě § 484 obč. zák. zakazující jakékoliv rozšiřování služebnosti vůbec. V tomto omezení služebnosti bytu i po sňatku oprávněné jen na ni nelze spatřovati ani nic protizákonného ani nic proti dobrým mravům. Oprávněná musí s tím počítati (§ 2 obč. zák.), takže, rozhodne-li se pro sňatek a pak buď pro oddělené bydliště nebo raději pro opuštění bytu, neděje se nic, co by odporovalo donucovacím předpisům, nebo co by se přičilo dobrým mravům (srovnej poválečné sňatky s oddělenými bydlišti manželů) a posléze platí tu pro žalovanou, že »volenti non fit iniuria«. Na tolik tedy pokládá soud za jisto, že v pouhém zřízení služebnosti bytu pro žalovanou jest jen její právo užívací, ač-li se úmysl zřizovatelky nenesl dále. Neboť ten sluší respektovati; jestliť projev pořizovatele poslední vůle, který jako by ze záhrobie promlouval,

pro výklad této poslední vůle čímsi posvátným, cosi sacrosanctum, a musí tu býti snaha, přiblížiti se pokud možno nejvíce skutečné vůli zůstavitelově a hleděti spíše k myšlence než k doslovnému znění projevu» (Svoboda Emil Dr., Dědické právo z roku 1921 stránka 29 — srovnej dále Krainz, Pfaf, Ehrenzweig, System 5 vyd. II svazek, stránka 352). S tohoto hlediska posuzuje souzený případ soud provedl důkazy o skutečném úmyslu pořizovatelky Marie K-ové a na základě takto provedených důkazů vzal za prokázáno, že pořizovatelka Marie K-ová nechtěla ve své poslední vůli omeziti služebnost bytu na výhradné užívání bytu žalovanou, nýbrž, že jejím úmyslem bylo, že si žalovaná může do bytu vzíti i své příbuzné, sestru neb manžela. Takto prokázaný rozsah služebnosti bytu byli tedy dědicové Marie K-ové nuceni respektovati a musili by zejména trpěti, by žalovaná měla ve služebném bytě manžela. Jde nyní o to, zda se služebností v tomto rozsahu nabyt dům od dědiců Marie K-ové Václav Š. a pak-li ano, zda od něho nabyli jej tak žalobci. V tomto posledním směru pak přijde v úvahu, zda se žalobci právem mohou odvolávati na důvěru v pozemkovou knihu. Neboť jestliže a) vůbec věděli, že obsah služebnosti jest v pozemkové knize nesprávně poznačen, nebo b) při náležité pozornosti to museli věděti, nemohou se dovolávati nesprávného zápisu. Soud v tomto směru zjistil, že předchozí vlastník domu Václav Š. byl prodávatelem, dědici Marie K-ové upozorněn na to, že služebnost bytu není omezena jen na žalovanou samotnou. Naproti tomu nevzal soud znalci za prokázáno tvrzení žalované strany, že žalobci znali pravý rozsah služebnosti, že se vztahuje i na příbuzné žalované strany. Pokud svědek Václav Š. potvrzuje, že žalobcům řekl, že žalovaná může být dáti do podnájmu a vzíti k sobě příbuzné, soud, hodnotě tuto výpověď proti opácným nepřisežným seznáním žalobců pokládá výpověď svědka Václava Š-a za nevěrohodnou a neuvěřil jí. Jde dále o to, zda žalobci při náležité opatrnosti z jiných skutečností neseznali, pokud se týče nemusili seznati skutečný pravý stav věci. Při zodpovědění otázky, zda žalobci ze své viny neseznali skutečný právní rozsah služebnosti a ke kterým skutečnostem ze své viny nepřihlédli jest rozlišovati 1) skutečnosti, které pro žalobce podle stavu knihovního určovaly rozsah služebnosti, 2) skutečnosti, které podle písemného posledního porčení Marie K-ové právně určovaly obsah služebnosti bytu, 3) skutečnosti, které podle skutečné poslední vůle Marie K-ové tvořily základ právního rozsahu služebnosti, 4) skutečnost faktického užívání bytu žalovanou. By žalobcům bylo lze vytýkati zaviněnou neopatrnost, která způsobila, že ze své viny nepoznali skutečný právní stav rozsahu služebnosti, bylo by třeba průkazu, že z nedbalosti nepřihlédli ke skutečnostem ad 2) a 3). Skutečnost ad 4) netvoří ještě o sobě právo žalované strany. Okolnost, že žalobci věděli nebo musili věděti, že žalovaná jest provdaná, že ji uvedli i nynějším jejím jménem v trhově smlouvě, že věděli, že má v bytě manžela, neznamená, že žalovaná skutečně má služebnost bytu nejen na sebe omezenou. To jest jen faktický stav, který úplně doznává nápravy stavem knihovním ve spojení s obsahem písemného posledního porčení, stav, který za této

situace nesvědčí ještě nesprávnosti zápisu, stav, který nemusí vzbuzovati podezření o rozsahu služebnosti, ano se v písemném pořízení mluví o služebnosti bytu pro Josefu K-ovou (žalovanou) a shodně zní i zápis v pozemkové knize. Neboť, čemu více mají žalobci věřit, než tomu, co praví písemné pořízení? Krátce opakováno: K samotným skutečnostem ad 4) žalobci vzhledem ke stavu knihovnímu a k písemnému pořízení přihlížeti nemusili, přihlídnouti k němu musili jen ve spojení s okolnostmi ad 3). Ale tu jde zase o to, zda žalobci vůbec beze své viny o těchto skutečnostech ad 3) nevěděli. Že žalovaná upozornila žalobce na to, že nebožka Marie K-ová služebnost zřídila i pro její příbuzné, a že jim to řekl svědek Václav Š., není ani tvrzeno a, pokud svědek Václav Š. sám udal, že to žalobcům (jejich zástupci) řekl, soud za dokázáno nemá. Ostatně šlo by příliš daleko, kdyby se pro pouhou skutečnost užívání bytu žalovanou a jejím manželem, ukládala žalobcům povinnost, by, ano rozsah služebnosti určuje poslední pořízení, ještě zjišťovali, zda snad přece jen poslední pořízení není nesprávné, a by prováděli o tom šetření. Vždyť pravý rozsah služebnosti teprve po provedených výsleších soud pracně zjistil jen na základě svědeckých výpovědí. Vždyť soud zjišťuje, že ani písemná informace pro sepsání poslední vůle, — ani dopis Marie K-ové — neobsahuje nikde ustanovení, že služebnost bytu platí i pro příbuzné žalované strany. Lze za tohoto stavu rozumně žádati na žalobcích, by dědice Marie K-ové vyšetřovali a, i když jim to potvrdí, by tomu vzhledem k jasnému poslednímu pořízení věřili, to vše jen proto, že žalovaná má v bytě manžela? Zajisté že nikoliv. Takové povinnosti žalobcům opatrnost neukládá. Proto také žalobci (jejich zástupci), any jim byly známy skutečnosti ad 1) a 2), tím, že nepátrali po skutečnostech ad 3) a nepřihlíželi ke skutečnostem ad 4) nedopustili se neopatrnosti spolehnuvše úplně na zápis v pozemkové knize a na souhlasný obsah písemného posledního pořízení. Není proto na jejich straně ani obmyslnosti ani nedopatření a proto žalovaná strana nemůže proti nim namítati, že znali (musili znáti) skutečný rozsah služebnosti a jsou žalobci oprávněni domáhati se na žalované straně, by dbala obsahu služebnosti tak, jak pro ni služebnost ta existuje. Neboť stanoví § 12 knihovního zákona, že, jde-li o služebnost, jest potřebí, by se co nejurčitěji uvedlo, co v sobě toto právo obsahuje a jak daleko se vztahuje. Jen tehdy bude věcný účinek služebnosti v celém rozsahu působiti i proti třetím osobám (§ 481, 307, 308 ob. obč. zák.). Není-li tu tohoto vytýčení hranic služebnosti, nabyvatel věci nemovitě zatížené pouhou služebností bytu pro žalovanou nabývá nemovitosti omezené jen tím právem žalované, jak ji naplnilo ustanovení v § 521 (504 a 506) obč. zák., zejména tedy — že služebnost osobní smí býti vykonávána jen žalovanou samotnou. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y : Jde o to, zda žalující strana při náležité pozornosti musila věděti, že rozsah služebnosti vážnoucí pro žalovanou na domě strany žalující jest v pozemkové knize nesprávně poznačen. V tom směru první soud především rozlišuje 1) skutečnosti, které pro žalobce podle stavu knihovního určovaly rozsah služebnosti 2) skutečnosti, které podle písemného posledního pořízení Ma-

rie K-ové právně určovaly obsah služebnosti bytu 3) skutečnosti, které podle skutečné poslední vůle Marie K-ové tvořily základ právního rozsahu služebnosti 4) skutečnost faktického užívání bytu žalovanou. Na to pak uvažuje takto: Aby žalobcům bylo lze vytýkati zaviněnou neopatrnost, která způsobila, že ze své viny nepoznali skutečný právní stav rozsahu služebnosti, bylo by třeba průkazu, že z nedbalosti nepřihlédli ke skutečnostem ad 2) a 3). Skutečnosti ad 4) netvoří ještě o sobě právo žalované strany. Skutečnost, že žalobci věděli, nebo musili věděti, že žalovaná jest provdána, že ji uvedli i nyní jejím jménem v tržové smlouvě, že věděli, že má v bytě manžela, neznamena, že žalovaná skutečně má služebnost bytu nejen na sebe omezenou. To jest jen stav faktický, který úplně doznává nápravy stavem knihovním ve spojení s obsahem písemného posledního pořízení, stav, který za této situace nesvědčí ještě nesprávnosti zápisu, stav, který nemusí vzbuzovati podezření o rozsahu služebnosti, ano se v písemném pořízení mluví jen o služebnosti bytu pro Josefu K-ovou (žalovanou) a shodně zní i zápis v pozemkové knize. Neboť, čemu více mají žalobci věřit, než tomu, co praví písemné pořízení? Krátce opakováno: k samotným skutečnostem ad 4) žalobci vzhledem ke stavu knihovnímu a k písemnému pořízení přihlížeti nemusili; přihlédnouti k nim musili jen ve spojení s okolnostmi ad 3). Ale tu jde zase o to, zda žalobci vůbec beze své viny o těchto skutečnostech ad 3) nevěděli. Pokládá tudíž první soud za rozhodnou pro kladné zodpovězení zmíněné otázky jen okolnost, zda žalující strana beze své viny nevěděla o skutečnosti, která podle skutečné poslední vůle Marie K-ové tvořila základ právního rozsahu služebnosti, nekladla váhu na skutečnost faktického užívání bytu žalovanou v rozsahu, jaký tu byl v době koupě domu stranou žalující. S tímto právním názorem prvního soudu však soud odvolací nesouhlasí. Jde o posouzení opatrnosti žalující strany při koupi domu zatíženého služebností. A tu, věděla-li žalující strana, ať z knihy pozemkové ať z pozůstalostních spisů po Marii K-ové, že na kupovaném domě vážne služebnost bytu pro Josefu K-ovou, byla, ano jí bylo známo, že táž jest nyní provdána, což také, jak ze smlouvy kupní ze dne 5. dubna 1922 jasně vysvítá, v ní uvedli, tím upozorněna na nesouhlas mezi knihovním a faktickým stavem. A již tento nesouhlas podle názoru odvolacího soudu musil u žalující strany vzbuditi pochybnost o pravém rozsahu služebnosti. Vždyť důvěra ve veřejné knihy se nepřiznává a zákonem nechrání, když mylná představa o pravém stavu věci spočívá na nedbalosti, když se nabyvatel při náležité pozornosti o cizím věcném právu a o jeho rozsahu dozvědětí musel a podle okolností a pravděpodobnosti, dozvědětí mohl (§ 368 a 527 obč. zák.). Zpravidla stačí, když nabyvatel zachovává v té příčině opatrnost, která se podle zvyklostí poctivého a bedlivého právního styku jeví nutnou, ovšem jest povinen věnovati pozornost svou i zvláštním známkám, pokud se jeví a rozsah a stupeň této dbalosti řídí se podle povahy a okolností právního jednání, o němž jde, a také osobou, která touto opatrností jest povinna. Zajisté jinak nahlíží na právní skutečnosti laik a jinak opět advokát, a jest proto i v tomto směru rozlišiti stupeň dbalosti a opatr-

nosti. V souzeném případě jednali advokáti. Bylo tudíž podle názoru odvolacího soudu již vzhledem k tomuto nesouhlasu stavu skutečného se stavem knihovním povinností žalujícího, pozeptati se aspoň prodávajícího na tento rozpor a na pravý stav věci a tak zjistiti, zda žalovaná užívá bytu sama, či s manželem, ani věděli, že jest provdána. Nebylo proto potřebí, jak první soud uvádí, obsáhlého šetření a provádění důkazů, stačil jednoduchý dotaz na prodávajícího. Ani se žalující tak nezachovali, nevynaložili opatrnost, která podle zvyklostí poctivého a bedlivého právního styku jeví se nutnou, a nemohou se tudíž odvolávati na důvěru v pozemkovou knihu. A zjistil-li první soud bezvadně, že úmyslem zřizovatelky služebnosti bylo neomezovati služebnost jen na žalovanou samotnou, nýbrž rozšířiti ji i na osoby třetí, a dále že tento rozšířený obsah služebnosti byli povinni dodržovati a trpěti i dědicové Marie K-ové jakož i další majitel a nástupce dědiců Václav Š., byv prodávajícím na toto rozšíření upozorněn, pak žalovaná právem do bytu svého přijala také svého manžela.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest sice přisvědčiti odvolacímu soudu, že důvěra v pozemkovou knihu (§ 1500 obč. zák.) chrání nabyvatele knihovního práva jen potud, pokud nevěděl a při náležité pozornosti a dbalosti věděti nemusil, že se stav knihovní nesrovnává se skutečným stavem právním, že zákon nechrání důvěru v knihy pozemkové, když mylná představa o srovnalosti stavu knihovního se skutečným právním stavem spočívá na nedbalosti nabyvatele, na jeho neopatrnosti, když sám nedostatkem péče zavinil, že nepoznal skutečný právní stav; žalobce nechrání tedy důvěra v knihu pozemkovou, nepoznal-li svou nedbalostí pravý rozsah služebnosti bydlení, jak byl zjištěn srovnale oběma nižšími soudy, totiž, že zavírá v sobě i právo bydlení pro manžela žalované. Bylo proto na žalované, poněvadž se bezelstnost podle § 328 obč. zák. v pochybnosti předpokládá, by prokázala, že žalovaní znali nebo při náležité bedlivosti a opatrnosti znáti musili tento rozsah služebnosti (§§ 326, 368 a 527 obč. zák.). Že žalobci neznali tento rozsah sporné služebnosti, bylo zjištěno nižšími soudy a zjištění to není již napadeno. Dovoláním napaden byl jen úsudek odvolacího soudu, že žalobci nevynaložili opatrnost, již bylo podle zvyklostí poctivého a bedlivého právního styku třeba ku vypátrání pravého právního stavu, nezeptavše se Václava Š-a, od něhož dům koupili, zda žalovaná, o níž věděli, že je provdána, užívá bytu sama či s manželem. Dovolací soud však nesdílí tento právní názor. Odvolací soud předně přehlíží, že se žalobci nepotřebovali ptáti Václava Š-a, zda žalovaná užívá bytu sama, či s manželem, vědouce o tom ze sdělení domovnice; to však není ani rozhodnou okolností. Rozhodným jest jen, zda mohli zvěděti, že žalovaná právem poskytuje manželovi spoluužívání bytu. Jest otázkou, zda žalobci mohli dotazem na Václava Š-a spolehlivě zvěděti něco o oprávnění žalované poskytovatí spolubydlení manželovi. V té

příčině nelze souhlasiti s odvolacím soudem, poukazuje-li žalobce na Václava Š-a jako na osobu přezvědnou; vždyť sám označil ho za osobu nevěrohodnou z důvodů uvedených prvním soudem, z důvodů, že jest částečně zbaven svéprávnosti pro chronický alkoholismus, že se vrátil teprve z ústavu choromyslných a že jest osobně zaujat proti jednomu z žalobců. Že žalobci nemohli se nadíti spolehlivých údajů od osoby takto kvalifikované, jest na bíledni a nelze jim právem za zavinění přičítati, že nesbírali u ní informace o oprávnění manžela žalované k bydlení v jejich domě. Nelze proto o jejich nedbalosti v tom směru mluvit; naopak jest přisvědčiti právnímu názoru prvního soudu, z jehož vystižných a pečlivě spořádaných důvodů plyne, že žalobci dosti učinili, když, chtějíce seznati pravý rozsah sporné služebnosti, nahlédli do pozemkové knihy a do poslední vůle Marie K-ové. Na žalobcích nebylo lze žádati, by sami konali obsáhlé vyšetřování vyslycháním svědků poslední vůle, dědiců a osob se zůstavitelkou sprátelených o tom, zda snad odkaz Marie K-ové v posledním pořízení Marie K-ové nemá přece jen širší obsah, než se se strohých slov závěti podává. Aby takové obsáhlé vyšetřování konali, nelze po zákonu na žalobcích požadovati, jak správně již první soud dolíčil, na jehož správné stavu věci i zákonu odpovídající důvody se poukazuje. Nedopustili se tedy žalobci neopatrnosti ani nedbalosti odvolacím soudem jim vytýkané a musí proto býti chráněni v důvěře v zápis knihy veřejné o rozsahu služebnosti bydlení žalované, neboť nebylo jim prokázáno, že znali neb znáti musili pravý její rozsah, lišící se od zápisu v knize pozemkové. Má tu tedy plný účinek § 12 knih. zák. a § 1500 obč. zák. a přísluší proto žalované na dále proti žalobcům, jako bezelstným nabyvatelům domu jen onen rozsah služebnosti bydlení, jak vyplývá z ustanovení §§ 504, 506 a 521 obč. zák., užívání bytu v domě žalobců přísluší jen žalované samotné, nikoli jejímu manželu. Odvolací soud posoudil dle toho, co uvedeno, případ nesprávně po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Bylo proto vyhověti dovolání žalobců a obnoviti rozsudek prvního soudu.

Čís. 10143.

Prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř.

Manžel jest povinen platiti manželce výživné, opustil-li manželku bezdůvodně nebo zavdal-li důvodnou příčinu, by ho opustila; není však povinen poskytovat manželce výživné, znemožnila-li svým nepřístojným chováním manželské soužití.

(Rozh. ze dne 13. září 1930, R II 241/30).

Manželka žalovala manžela o placení výživného a navrhla povolení prozatímního opatření placením výživného. Žalovaný namítl, že není povinen platiti manželce výživné, ježto ji zvlášť žaluje o rozluku manželství a ježto mu bylo právoplatně povoleno oddělené bydliště. Soud první stolice zamítl návrh manželky na povolení prozatím-